

Isabel Banal i Bea Espejo. Carta Blanca.
Correspondència
2003 - 2025

Centre de documentació

25.10.2025 — 01.02.2026

El projecte *Carta blanca* és fruit d'un diàleg creatiu i crític sostingut durant més de vint anys entre Isabel Banal (Castellfollit de la Roca, 1963) i Bea Espejo (Vilanova i la Geltrú, 1977). L'artista i la crítica comparteixen un arxiu d'objectes, textos i imatges al voltant del color blanc que ha anat creixent amb el temps, convertint-se en un espai de complicitat i investigació compartida.

A La Panera presenten una selecció d'aquest corpus, transformant la seva correspondència en instal·lació pública i fent visible com la mirada artística i la mirada crítica poden confluïr en un projecte comú.

Isabel Lázaro: Com va sorgir la vostra correspondència al voltant del color blanc i què us hi va enganxar des del principi?

Isabel Banal: Va sorgir, diríem, en dos fases. La primera va ser quan vam coincidir en persona per primera vegada, al 2003, al voltant d'una taula juntament amb Vicenç Pagès per parlar de l'espera. La cita s'emmarcava dins del context de l'exposició *Llistes d'espera* a l'espai Volart de la Fundació Sunyol, on la Isabel presentava dues vitrines de la sèrie *sense revelar*. La mostra, pensada com si fos el revers d'una exposició, presentava uns senzills rodets que contenien les caminades de l'artista per la Garrotxa, el seu territori vivencial. Pensant en la idea d'expectativa, buscant certa complicitat a la xerrada i després de veure l'exposició, la Bea va pensar en enviar-li una carta a la Isabel. Va comprar un rodet fotogràfic nou, el va posar en un sobre i li va enviar a casa. Així va començar la nostra correspondència. Un any després, al 2004, vam tornar a coincidir entorn a una exposició a la llibreria Pròleg (Duoda-UB), la Bea com a comissària i la Isabel com a artista. L'excusa tenia per títol *blanquejar*, unes llibretes en blanc penjades d'un estenedor també en estat d'espera. Molts e-mails entorn la idea del blanqueig van arribar al voltant de la mostra i van acabar configurant el text de l'exposició. Aquest va ser l'inici entorn al blanc.

Què representa per a vosaltres el blanc més enllà d'un color?

Bea Espejo: la idea de possibilitat, en totes les seves accepcions.

Isabel: en un inici vaig començar a treballar amb el blanc amb aquesta idea d'espai de possibilitat. A poc a poc també s'ha carregat d'espai de plenitud, de lloc de silenci i fins de revelació.

Vint anys de cartes són també vint anys de complicitats? Què heu descobert l'una de l'altra al llarg d'aquest temps?

Isabel Banal: no és tan fàcil trobar algú amb qui compartir certes dèries i emocions, amb la Bea hem anat aprofundint amb aquesta complicitat. Descobrim coses, maneres de mirar i ens les regalem.

Bea Espejo: a més d'un diàleg amb la Isabel, sempre inspirador, he conegut a una persona summament generosa. Cada vegada que rebo una missatge seu o una carta ho penso. Algú que para un moment, pensa en tu i t'ho fa saber, especialment, via postal. No és poca cosa en un món de profundes i accelerades transformacions a tot nivell.

Quin ha estat el procés de transformar aquest intercanvi íntim en una exposició pública?

Bea Espejo: per mi és un gest amb molt d'experiment y quelcom de pudor, ja que és una correspondència molt personal, moltes vegades ràpida, i no pensada per ser mostrada públicament. Com tot experiment, ha sigut un procés amb cert atreviment i algunes sorpreses.

Isabel Banal: Com diu la Bea, mai havíem pensat mostrar res, és un diàleg íntim i sense pretensions. Hi ha certa contradicció en fer-ho públic, però treballant hem vist noves possibilitats i ens ha servit per revisar-nos.

Hi ha algun moment, objecte o text dins de *Carta blanca* que considereu especialment significatiu?

Isabel Banal: Difícil senyalar alguna cosa en concret, sempre és una alegria i sorpresa rebre carta o missatge de la Bea, lo bonic és que potser en qualsevol moment i circumstància. Un pensament que fa cap a tu.

Bea Espejo: I ha molts moments! Un dels més especials és un petit retall de diari on la Isabel va tapar amb Tipp-Ex tot el text salvat dues paraules, banal i espejo, publicades casualment en paral·lel. L'he tingut sempre a la taula de treball a les diferents cases que he tingut en aquest temps. A l'exposició, és la imatge de la postal que hem editat.

Quina importància té per a vosaltres el diàleg com a motor creatiu i crític?

Isabel Banal: Molta, és un estímul, estàs atenta a un tema, a una persona. Vas trenant una història que sempre suma.

Bea Espejo: Una importància alta. De fet, diria que en cal més de diàleg amb els i les artistes. Sempre és inspirador escoltar a l'altre i que això et porti a un diàleg fructífer, tingui el format que tingui.

Què espereu que el públic visqui en endinsar-se en aquest univers epistolar?

Isabel Banal: Potser sentir que es poden establir complicitats i que un tema no té perquè esgotar-se. I que es mirin diferent el color blanc?

Bea Espejo: Espero que puguin participar d'aquesta gramàtica sobre el blanc, ja que com qualsevol idioma és, si es vol, un codi compartit.

Quins camins creieu que podria obrir aquest projecte de cara al futur?

Bea Espejo: com a persona que treballa sense expectatives i que celebra la vida (i la professió) com un joc espontani on res és permanent ni massa seriós, diria que el propi devanir anirà dient cap a on ha d'anar el projecte. De moment, segueix i seguirà creixent com un diàleg privat. El que sí obre aquesta petita exposició és una possible col·lecció de llibres. Ara hem editat el primer sobre la idea de bugada, però la col·lecció segurament creixi en el futur amb altres tipologies de blancs.

Isabel Banal: Cap perspectiva concreta, més enllà de la certesa que no pararem i ens seguirem sorprendre i fent companyia.